

[Lehwald.]

for Faren ved en Overproduktion, som meget nemt kan komme, fordi disse Produkter ikke kan anvendes paa anden Maade, heller ikke til Udførsel. De Midler, som Staten her anvender, vil da i Tilfælde af Overproduktion gaa tabt og samtidig virke til Skade for Erhvervet i Stedet for til Gavn. Det vilde jo være ret besynderligt, om man ogsaa paa dette Omraade skulde komme til at nedsætte Produktionen gennem en ny Lov, og derfor maa det være den højtærede Landbrugsministers Opgave i denne Sag at gaa forsigtigt frem, thi Befolkningen maa gradvis vænnes til et større Forbrug af vore egne Produkter, samtidig med at man gennem fornuftige Foranstaltninger formindsker Indførselen af fremmede Varer. Jeg er dog sikker paa, at den højtærede Landbrugsminister er klar over dette.

Hvad jeg nu har sagt, gælder ogsaa for Frugtavlens Vedkommende, hvis de nyoprettede Frugtavlsskolonier og private Frugtplantager, som Staten efter denne Lov giver Laan til, skal være rentable. Meget vil dog her afhænge af, om det kan lykkes at opbevare den danske Frugt i dertil egnede Opbevaringsmagasiner, saaledes at dansk Frugt til en rimelig Pris kan faas det meste af Aaret, thi hvis dette er muligt, er der foreløbig ikke Grund til at være bange for en Overskudsproduktion; Anvendelsen af Frugt er jo i glædelig Stigen herhjemme. Noget andet er, om Dykkerne af disse Frugtplantager har Raad og Energi til at vente de 6—8 Aar, der skal til, inden de ser noget Udbytte. Navnlig Renholdelsen kræver megen Arbejdskraft, og mange misrøgtede og forsømte Plantager bærer Vidnesbyrd om Vanskelighederne paa dette Punkt. Men paa den anden Side er vor Viden og Erfaring paa Frugtavlens Omraade nu saa stor, at man, naar tilstrækkelig Kapital og Dygtighed er til Stede, med temmelig stor Sikkerhed kan paaregne et gunstigt Resultat.

Foreløbig tror jeg ikke, det vil gaa alt for stærkt paa dette Omraade, da der sikkert vil blive Mangel paa dertil egnede Frugttræer her i Landet. Efter min Erfaring egner Frugtavl sig bedst sammen med alt eksisterende Brug, det være sig Gartneri, Havebrug eller Gaardbrug, hvor man kan gaa gradvis frem og samle Erfaring gennem Aarene, thi Indtægten af en Frugtplantage her i Landet er højst varierende og giver ikke nogen sikker Basis for en Families Underhold. Derfor er jeg bange for, at de paatænkte Frugtavlsskolonier ikke vil blive nogen Succes. Vi har da ogsaa mange

Steder Landet over set Eksempler paa, at det private Initiativ paa Grund af de forbedrede Afsætningsmuligheder, der har vist sig i de sidste Aar, alt har taget Affære, idet bestaaende Bedrifter er udvidet og mange nye anlægges, saavel med Frugtavl som med forøget Produktion af Have-sager for Øje.

Som jeg før udtalte, har jeg ikke megen Tro paa, at der vil komme ret meget ud af Udstykning af Jord til de arbejds-løse, bl. a. af den Grund, at naar de en Gang kommer i Arbejde — og det maa man da haabe, de vil komme —, vil de i mange Tilfælde blive nødsaget til at flytte andre Steder hen, bort fra den Jord, de har dyrket. Det kan jo ikke være Meningen, at denne Havedyrkning skal betragtes som en Livsgerning, saa man skulde leve af Indtægten heraf sammen med Understøttelsen. Langt sundere og bedre vilde det være at bruge disse Midler til at hjælpe mindre bemidlede, som har deres Bopæl og Arbejde paa et bestemt Sted, til et Stykke Jord, hvor de i deres Fritid sammen med deres Familie kunde nyde godt af de Goder og de Glæder, der kan blive en Følge af at eje et Stykke Havejord.

Jeg betragter denne Lov som et Forsøg paa at skaffe yderligere Beskæftigelse paa Havebrugets Omraade, men et saadant Forsøg maa ogsaa til en vis Grad forpligte Regeringen til at give disse statsunderstøttede Bedrifter Afsætningsmuligheder og dermed Eksistensmuligheder gennem yderligere Begrænsning af Indførselen, og det i samme Grad som Produktionen udvides. Thi vi kender jo alle, hvad Overproduktion kan føre til, og jeg skal i denne Forbindelse til-lade mig at gøre et Sidespring over til Landbrugets Omraade. Den Gang Landbrugskrisen for Alvor satte ind, gav man fra ansvarlig Side det Raad: producer bare væk, ingen kan konkurrere med os, og med den større Produktion vil vi slaa vore Konkurrenter ud af Markedet! Alle kan nu se, at dette Raad var galt; alle kan nu se, at den mægtigt forøgede Produktion af forædlede Landbrugsprodukter, som vi herhjemme gik i Spidsen med, netop blev Aarsagen til vore største Vanskeligheder. Thi vel kan man nu paastaa, at Lykken var bedre end Forstanden, og at den forøgede Produktion vil give os en større Kvotadel i Importen til England, men det kan paa ingen Maade opveje, at vor Landbostand paa denne Maade kom ud i en Katastrofe, der i modsat Fald aldrig var blevet saa følelig. Resultatet er blevet, at vi for kort Tid siden her i Tinget vedtog en Lov om Regulering og Begrænsning af Svineproduk-